

ZPRÁVY A OHLASY

Měsíčník novoměstského sboru

*Leden
2026*

ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V NOVÉM MĚSTĚ NA MORAVĚ

Ročník XXV.

Pár řádků z lednového staršovstva:

Kladná a vděčná hodnocení času adventu, vánočních svátků i koncertů!

Přijato usnesení o večeři Páně - “Večeře Páně bude v novoměstském sboru nadále vysluhována všem pod obojí způsobou: chléb z táců a víno z kalichu a nealko mošt z kalíšků. Faráři případně budou pastýřsky mluvit s těmi, kdo ke stolu Páně přistupují a nejsou pokřtěni. Standardní postup je kruh kolem stolu Páně (ve výjimečných případech je možno rozšířit - celý kostel).” Pro 13, Proti 0, Zdržel se 0.

Příprava rozpočtu a případné zvýšení mezd zaměstnankyň postoupeny hospodářské komisi.

Pokračování v přípravě opravy kostela a presbyterny.

Přivítán také starosta obce Blažkově ing. Koutecký, se kterým bylo probírána slavnost výročí 100 let kostela v Blažkově a také jeho další osud (a možný prodej obci).

Věřím ... odpuštění hříchů

Je jednou ze základních charakteristik církve, že je to společenství lidí, kterým bylo odpuštěno a kteří mají sami odpouštět. Podmínkou tohoto odpuštění není pokoření, ale to, že uznám: ano, chybil jsem. I já potřebuji odpuštění. A taky věřím, že odpuštění je možné. Podle Petra Galluse je to základní rozlišení mezi křesťany a ostatními – my víme o své vině a víme, komu ji smíme přiznat.

Krásný popis takové situace je v 2 S 12,1-14, kde David uznává svou vinu (hned několikanásobnou). Opuštění je na jedné straně něco, co je pro život naprosto nezbytné, a na druhé straně je to něco, co je těžko dosažitelné. Křesťanství přináší do problematiky opouštění nový pohled. Nejenom, že Bůh odpouští nám, ale také my jsme schopni odpouštět druhým, protože nám je odpouštěno. Z tohoto hlediska je jasné, že církev není „dokonalá“ společnost, kde se provinění nevyskytuje, ale je to společenství lidí, kteří odpouštějí, nechají si odpouštět a kteří si odpouštějí navzájem. Tedy, jsme-li opravdu křesťané, nejsme lidé lepší, ale jsme ti, kteří mají dobrou zkušenost s odpouštěním.

Možná ještě diskutabilnější je to druhé slovo – hřích. Mohlo by se padnout do jednoho ze dvou krajností - buďto v hříchu vidíme nepřekročitelnou hrůzu, nebo takové malé nic. Tomu prvnímu brání třeba právě toto vyznání Kréda – věříme v opouštění, věřím, že je možné odpustit (jediný případ, který zmiňuje Ježíš jako neodpustitelný je „hřích proti Duchu svatému“ – vědomé a tvrdošíjné odmítání Boží milosti a poznání pravdy, kdy člověk přisuzuje dílo Ducha svatého d'áblu, například když Ježíšovo vymítání d'áblů označuje za d'ábelskou moc - Mt 12,31-32).

Mohlo by se také někdy stát, že církev nedělá nic jiného, než mluví o hříších (jako v tom vtipu, když se u rodinného oběda v neděli zeptá otec, o čem bylo dnešní kázání a z dětí někdo opáčí: „Jako vždycky přece o hříchu!“). Může se to opravdu stát karikaturou, nevidět nic jiného než hříchy, ale tady je řeč předně o tom, že je možné s nimi něco dělat, nemusí se u nich zůstat. Ale zároveň z toho plyne, že hřích tu je. Je realitou našich životů. A hřích nemusí být jen to, že jsem někoho okradl, vzal Boží jméno nadarmo, v neděli pracoval, lhal či chtivě koukal po ženě někoho jiného. Hřích může být taky to, že jsem něco dobrého udělat mohl, a neudělal to. A hříchy se na sebe nabalují (jako v tom výše zmíněném příběhu krále Davida, který nejdřív jen chtivě pohleděl na manželku bližního svého, pak s ní zcizoložil, aby následně lhal a usiloval o život bližního až ho i sprovodil ze světa). Hřích je taky nevděčnost a nedůvěra Bohu. Biblická hebrejšтина pro hřích používá slova jako „minout se cílem, netrefit, sejít z té správné cesty“.

Ovšem tento článek Kréda vyznává, že je možné opouštění (těchto) hříchů. Opuštění bývá někdy vnímáno jako slabost či jako rezignace nad hříchem. Předpokládá, že je potřeba nejen potlačit zlo, ale

současně obnovit vztah, který byl tím zlým narušen. A odpuštění není jen obnovení, ono může být také upevněním vztahu. „Ten, jemuž bylo odpuštěno, má zkušenost vlastního selhání a věrnosti toho, který odpouští, a vytváří si tak vědomou zábranu proti dalšímu selhání.“ (Pokorný, str. 122) A dokonce – odpuštění je ještě účinnější než trest už proto, že potlačuje zlo, ale nezvyšuje je tím, že by spolu s ním postihlo hříšníka, který je vždycky nejen aktivním nositelem zla, ale současně i jeho obětí. A dokonce – odpouštění může růst, ten, jemuž bylo odpuštěno, ten smí odpouštět dál. V tom je velké kouzlo odpuštění hříchů.

Ondřej Ruml

Informace ze sboru

Akce ve sboru leden 2026

7.1.	18.00 – schůze Staršovstva
9.1.	Schůzka učitelů NŠ
21.1.	18.00 - kostel sv. Kunhuty - Ekumenické bohoslužby
27.1.	NM 9.30 – Kavárnička – Petr Hladík – rok v Pomněnce
4.2.	18.00 - schůze Staršovstva
6.2.	Schůzka učitelů NŠ

Bohoslužby v lednu

- 11.1. Daniel Ženatý
- 18.1. Debora Rumlová (pro malé i velké)
- 25.1. Ondřej Ruml
- 1.2. Markéta Slámová
- 8.2. Daniel Ženatý

Pozvánky ze seniorátu

Moraveč:

24. 1. od 19.00 ples YMCA (nejen) pro rodiny v kulturním domě v Moravči

Sázava a Žďár:

Každý čtvrtek od 17:00 setkání Anonymních alkoholiků – Husova 558/10 (modlitebna ČCE), Žďár nad Sázavou

8. 1. od 10:00 Bohoslužby v Domově pro seniory – Dům klidného stáří, Okružní 67, 591 01 Žďár nad Sázavou

11.1. od 18:00 Bohoslužby v Café u tety Hany, slovem provede Ilona Mužátková a hudebně doprovodí autorská kapela absolventů Konzervatoře J. Ježka, Otázka času – Café u tety Hany, Veselská 5, Žďár nad Sázavou

14. 1. od 18:00 On-line studium knihy Rút – více na

<https://sazava.evangnet.cz/program/biblicka-hodina-on-line/>

25. 1. od 16:00, ekumenická bohoslužba, Náboženská obec Církve československé husitské ve Žďáru nad Sázavou, Kopečná 226/13, 59101 Žďár nad Sázavou

Velké Meziříčí:

8.1. od 18.00 večer s R. a D. Handovými: Šrí Lanka – ráj bez andělů

14.1. od 18.00 večer s P. Hoškem: Anděl s polámanými křídly

22.1. od 19.00 modlitba Taizé

ekumenické bohoslužby v rámci TMZJK budou upřesněny na sbor. webu

VE VZDÁLENĚJŠÍM VÝHLEDU

21.2. od 9:00 do 17:00 postní duchovní rozcvička v Horních Vilémovicích

27.2.-1.3. Tolkienovské duchovní cvičení v Bělči

22.3. Presbyterní konference v Jihlavě

Dopis Noemi Robotkové.

V říjnu jsme z bohoslužeb pro malé i velké psali pozdravy těm, co se do našeho kostela už nedostanou či z nějakého důvodu v něm chybí. Během listopadu se pak objevovaly odpovědi, jak adresátům udělaly dopisy a obrázky dětí radost (osobně Věra Horváthová, manželé Šimkovi, br. Karásek a další). Odpověď, která dorazila z největší dálky

je od Noemi a Jana Robotkových, kteří začátkem minulého roku přesídlili do Lucemburku. Odtamtud přišla tato zpráva:

Milí poslové z novoměstského sboru, děkujeme za psaníčko s pozdravem, který nás samozřejmě moc potěšil.

Ano, v novoměstském kostele jsme v minulosti dost často pobývali, i když pravidelně jsme „do kostela“ chodili v Bystřici n.P. Sounáležitost s Novoměšťáky jsme vždycky prožívali a nakonec si jí užíváme i v současnosti – online. Jsme vděční za tuto možnost.

Važte si svého chrámu a společenství, po němž se nám zasteskne.

Ale radujeme se z blízkosti naší rodiny, která se nás tak obětavě ujala, a i s možností společně navštěvovat chrám (evang.) protestantské církve v Lucemburku, hlavním městě této přívětivé země.

Přejeme vám všechno dobré a Boží požehnání při vašem konání.

Zdravíme nejen ty, kteří si nás pamatují, ale také celý sbor.

Vaši Noemi a Jenda Robotkovi

100 let od postavení kostela v Blažkově

V říjnu 1926 byl slavnostně otevřen kostel v Blažkově. Připomeneme si sborovým dnem v neděli 13. září. Při návštěvě okresního archivu, jsem právě složku věnovanou Blažkovu prošel. A mezi mnoha dokumenty objevil zřejmě koncept dopisu, psaný z Blažkově roku 1888 – o úmyslu založit sbor či alespoň postavit kostel:

Vysoké c.k.ministerstvo kultu a vyučování ve Vídni!

V nejhlubší úctě podepsaní evangeličtí občané z Blažkově a v okolí, patřící k evangelické církvi H.V. (helvétského vyznání – pozn. or) v Novém Městě na Moravě usnesli se po delších poradách dne 26. prosince 1887 pracovati na dosažení církevní samostatnosti a vytknuli sobě jako nejbližší cíl své snahy postavení chrámu Páně v Blažkově.

Úmysl tento měli Blažkovští hned po vydání tolerančního patentu, než nedostávalo se jim zákonitého počtu rodin na založení vlastní církve, ale byli proto připojeni k Novému Městu.

I v pozdějších dobách jednáno bylo vícekrát o též věci, avšak z neznámých příčin se plán ten to neuskutečnil.

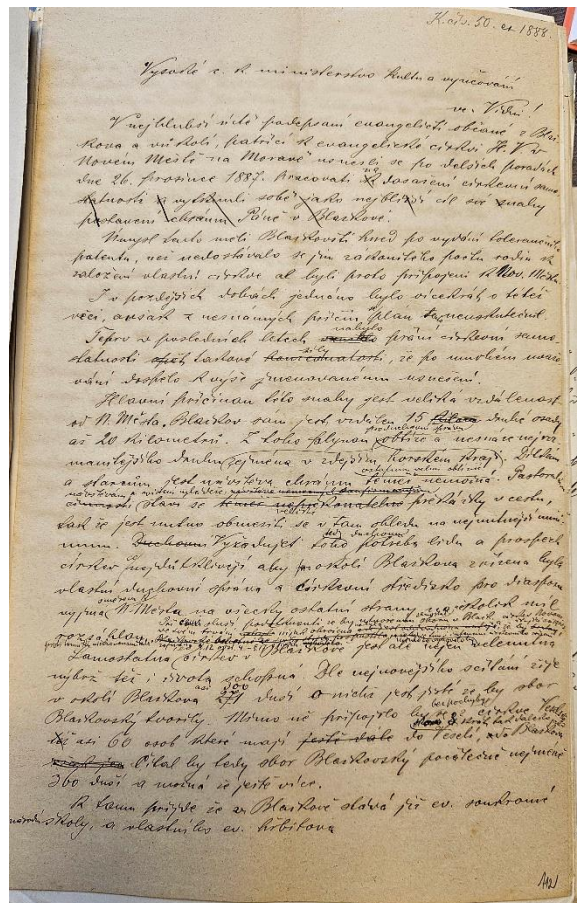
Teprve v posledních letech nabylo přání církevní samostatnosti takové síly, že po mnohém snažování dospělo k výše jmenovanému usnešení.

Hlavní příčinou této snahy jest veliká vzdálenost do N.Města. Blažkov sám jest vzdálen 15, druhé osady až 20 kilometrů. Z toho plynou obtíže a nesnáze nejrozmanitějšího druhu, zejména ve zdejším horském kraji. Dítěm a starcům jest návštěva chrámu téměř nemožná. Pastorálním návštěvám a cvičení mládeže překážky v cestu, takže jest nutno obmeziti je v tom ohledu na nejnutnější. Vyžadujeť tohoto tedy duchovní potřeba lidu a prospěch církve co nejdůtklivější, aby v okolí Blažkova zřízena byla vlastní duchovní správa a církevní středisko pro diasporu vyjmě směrem k N.Městu na všechny ostatní strany několik méně rozsáhlou. Při čem sluší se podotknouti, že by ustanovení samostatného sboru v Blažkově církvi novoměstská ve svém trvání nijak... (dále nečitelné – pozn. or)

Samostatná církev v Blažkově jest ale nejen velenutná, nýbrž těž i života schopná. Dle nejnovějšího sčítání žije v okolí Blažkova asi 300 duší, o nichž jest jisté, že by sbor Blažkovský tvořily. Mimo ně připojilo by se bez pochyby asi 60 osob, které mají do Veselí skoro tak daleko jako do Blažkova. Čítal by tedy sbor Blažkovský počátečně nejméně 360 duší a možná že ještě více.

K tomu přijde, že v Blažkově stává již ev. soukromé školy a vlastního ev. hřbitova.

Vzhledem na tyto jmenované důvody, domnívají se v nejhlubší úctě podepsaní právem, že předsevzetí jejich jest velmi dobré a nadějně a neváhali by zakročiti ihned s povolení církevní samostatnosti, kdyby jim v tom nevadila hmotná jejich nedostatečnost. Z té příčiny vytknouli sobě jako nejpřednější cíl postavení chrámu Páně v Blažkově a složili k tomu účelu ihned 653 zl a dalších 500 zl jest slíbeno. Avšak částka tato nestačí

ani na nejskromnější budovu chrámovou a na další vydatné příspěvky členů proponovaného sboru nelze pro chudobu jedněch a zadlužení druhých, pro neúrodnost let a rolnického a nádenického lidu počítati....

Opírajíce se o důvody vytknuté osmělují se v nejhlubší úctě podepsaní co nesnažněji prositi Vysoké ck. Ministerstvo kultu a vyučování ráčíž ze státního ev. spoluvěřícím na rok 1888 nejvýše povoleného paušálu evang. občanům v Blažkově a okolí k účelu stavby chrámu Páně nějakou vydatnou podporu milostivě uděliti...

V Blažkově dne 25. února 1888

Za ev. občany z Blažkově a okolí v nejhlubší úctě oddaní

Dobeš, farář

Bláha

Sutera

Žilka Fr.

Rok kaplanem v Pomněnce

Dolů, potom kolem rybníku Kazmíráku, pak obejít hřiště i stavbu domova, čipem si otevřít dveře, odložit si v kapli, vzít kytaru a hlavně jmenovku (ta je důležitá, schopnost číst se ztrácí později než schopnost nezapomenout jména), potom projít dveřmi a chodbou. U jednoho ze stolů sedí pan H., zdravím ho, zdá se, že ho oslovení, pozdrav a podaná ruka těší – jeho tváří přelétne úsměv. Kolem procházejí pečovatelky, taky se zdravíme a pak už se mé kroky protnou s cestou paní Ž., která chodbami domova prochází s chodítkem stále tam a zpět (a denně musí nachodit kilometry) taky se zdravíme, snaží se mi podat ruku. S paní T. se krátce dáváme do řeči – má se dobře, dobře spala, je spokojená. Na jídelně odložím kytaru a přejdu do severní části domova, kde ve výklenku s křesly je možné pozorovat pohyb na parkovišti a nové dětské hřiště; v této části většinou sedí hned několik obyvatel, nejčastěji paní R., ptám se na spánek a aktuální stav. Bývá také přítomen pan S., s ním probereme navíc počasí a chuť zpívat. Pokud je přítomna i paní H., dojde taky na faru a kostel, případně Kejřovi nebo lyžování.

Pak se snažím zajít k někomu na pokoj. Buď už jen u nějakého lůžka spíš pomlčím, povím, jaké je venku počasí, jak se mám, nabídnu

modlitbu. Jinde se rozvine rozhovor – o životě, návštěvách, školách, práci, radostech. Zvu také průběžně k biblické hodině, která potom začne v jídelně.

Při té společně zpíváme, zdaleka nejvíc se osvědčily lidové písně, které v paměti zůstanou i u těch, se kterými je rozhovor jinak už obtížný - písně naučené v dětství ty v paměti zůstávají! Jako pomůcku, která otevřít biblický text, se mi osvědčily obrázky Pavla Steigera. Vedle biblického verše je vždy (jako ukázkou) obrázek, který někdy slouží jako otevření tématu, jindy dokresluje a dotahuje biblický text do dnešní doby, diskuse se ne vždy podaří rozproudit, někdy se odpoutáme od tématu docela brzo, ale netrápím se pro to. Biblický text pak někdo přečte, modlíme se. A pak zase zpíváme. Zlatým hřebem pak bývá většinou píseň Ach synku, synku (několik z obyvatel domova připomíná, že to byla oblíbená Masarykova). A Otčenáš a požehnání. Potom se loučím, děkuju za účast, většinou se snažím osobně rozloučit.

Další setkání pak jsou návštěvy, o kterých mi řeknou pracovníci během porad – je-li někdo nemocný, podrážděný, nový. Zvláště těžké bývají návštěvy u lůžka toho, kdo je v paliativní péči a zkušený personál tuší blízký konec. Snažím se chodit také na kavárničky, které se konají jednou za 14 dní, kdy se v jídelně sejde většina obyvatel, kterým to dovolí jejich aktuální zdravotní stav a chuť; ke kávě se podává nějaký desert a vedou se hovory a přicházejí i někteří rodinní příslušníci. Po jisté chvíli většinou zazní požadavek, jestli si nezaspíváme. Jednou za měsíc jsou v kapli evangelické bohoslužby (třetí pátek v měsíci, o prvním pátku pak katolická mše), při kterých zazní stručné kázání, zpěv známých písní, otčenáš, požehnání. Začátkem listopadu se konalo v kapli setkání s připomínkou těch, kdo v domově zemřeli.

Se zaměstnanci jsem méně intenzivně a spíš dochází k nahodilým setkáním, snažím se o neinvazivní styl, ale jsem si vědom a snažím se tak působit, že jsem kaplanem také pro ně. Letos bych měl absolvovat Kvalifikační kaplanský kurz, v nějž skládám naději, že bude impulsem a inspirací pro mé další kaplanování v Pomněnce.

A ještě bych na závěr chtěl vzdát hold těm, kdo v Pomněnce pracují, kaplan slízne smetanu rozhovorů, povídání, zpívání. Tíží péče o tělo a jeho pochody dopadá na pečovatele a pečovatelky a zdravotní personál. Jim patří moje vděčnost a obdiv za každodenní péči o naše stárnoucí.

Ondřej Ruml

Adventní programy pro školy a školky

Celý advent byla presbyterna i v dopoledních hodinách obsazená, a to je myslím dobrý znak toho, jak náš sbor žije. V dopoledních hodinách se v presbyterně pohybovala kopa dětí. Sešlo se tu asi 20 tříd na adventní program. Zpívali jsme, povídali si o adventní době a o radosti, kterou děti prožívají. Také jsme tajuplně a ve ztemnělé místnosti s biblickými postavkami přehrávali vánoční příběh o narození Ježíše. S dětmi jsme si vyrobili krásný nástěnný betlém a vánoční betlémské přání a poté si zahráli kvíz nebo se vydali prozkoumat taje kostela. Dva dny jsme s manželem vyrazili i do terénu, navštívili jsme Křídelskou školu a také školu v Písečném.

Musím říct, že to byly hodiny smysluplně strávené. Je krásné pozorovat, jak s napětím děti sledují a poslouchají vánoční zvěst, i přes to, že příběh znají. Je nabíjející slyšet dětské radosti, ale někdy i trochu skličující vyslechnout, když děti mají také starosti. A tak je potom nutné snažit se dodat hodně odvahy a naděje na to lepší. Je dobré vidět některé skupiny, jak skvěle fungují v kolektivu, jak si pomáhají, jsou k sobě citliví.

Byla to radost a o to větší, když jeden chlapec, který začal v září chodit na náboženství se s celou třídou podělil o své velké potěšení: „Mám radost z toho, že můžu chodit do kostela a na náboženství.“

Tak za rok dá-li pán Bůh s chutí zase znova.

Bohoslužby pro malé a velké

Předem bych ráda poděkovala za veškerou zpětnou vazbu k bohoslužbám, které dělám. Jsou jiné a tím je někdy obtížnější vybalancovat hranici, co je vhodné a co ne. A také je těžké odhadnout, co se vydaří a co ne, někdy je třeba improvizovat... A proto také občas bojuji s délkou bohoslužeb. Každopádně je to vždy velká výzva, protože někdy je třeba se popasovat s těžkým textem, ale mám z této činnosti vždy radost a vidím v ní velký smysl. Být takto někdy na bohoslužbách společně s dětmi, to je fajn. Jsem moc vděčná za vás všechny, kteří tuto

formu přijímáte a kteří jste také ochotni se do bohoslužeb aktivně zapojit, je to pro mě velká pomoc.

S novým rokem začínáme v nedělní škole probírat Janovo evangelium. Je to pro mě oříšek, protože Janovo evangelium je takovým uměleckým dílem, obrazným, náznakovým, tajemným. Přiblížit to dětem, je napínavé, někdy se to podaří, jindy zase ne... Právě s Janovým evangeliem souvisí má prosba k prvním bohoslužbám po novém roce. Kdybyste měli kdokoli chuť se trochu zapojit a předem zamyslet, tu je pár otázek. Setkáváte se někdy s odlesky Božího království tady na zemi? V čem konkrétně?

Zkuste svou odpověď vyjádřit krátkým textem nebo obrázkem nebo fotografií, nebo třeba nějakým obrazem, který vás oslovuje. Děti jsem už oslovila, ale když je rodiče třeba trochu ponouknou, taky to bude pomocí. Odpovědi bych potřebovala do 15.1. Tak budeme s dětmi mít ještě šanci je na náboženství společně předem trochu probrat a přiblížit. Můžete své nápady posílat na mou emailovou adresu (debora.rumlova@evangnet.cz) nebo prostě hodit do schránky na faře.

Díky moc *Debora Rumlová*

Vážený pane Ženaty, a milí přátelé ve sboru v Novym městě.

V předvečer Vánoc vám k svátku upřímně blahopřeje česká společnost s Pervomajsku. Přejeme klidné nebe, pevně zdraví, radost a Boží milost.

V sobotu, 20. prosince 2025, k Bohoslužbě a oslavě vánočních svátků sešel se náš sbor v Pervomajsku, který ve svých modlitbách obracel k Panu Bohu s prosbou o mír na Ukrajině, s prosbou o pomoci těm, kteří trpí invazí agresora, a také s vděčností za to, že v našem městě nedochází k ničení. Přitom stále existuje strach o budoucnosti země, našich dětí, utrpení při náletových signálech, řevu válečných letadel a výbuchů kvůli sestřelování raket a dronu.

Jsme velmi vděční ČCE za knihy, za navštěvu faraře a peněžní dar pro nás. Děkujeme, že na nás stále myslíte a staráte se o nás, že vzivate k Bohu s modlitbami za mír na naší zemi.

Upřímně děkujeme všem přátelům a známým v České republice za pochopení, morální a materiální podporu.

Bezpochyby věříme ve vítězství Ukrajiny a věříme, že se s Boží pomocí všichni sejdem v mírumilovné, prosperující a pohostinné zemi a už někdy brzy.

Preji vám neuvěřitelně radostné vánoční svatky. Kež vám Bůh poskytne vše, co potřebujete k dosažení všech tužeb svého života.

Předsedkyně spolku

Ludmila Jančíková

Zájezd do Chebu, Podhradí a Hranic u Aše – 6. června 2026

Odjezd z Nového Města v 5 hodin, návrat zpět kolem 23. hodiny

- **Cheb** – prohlídka města
- **Podhradí u Aše**
 - oběd v restauraci
 - prohlídka barokního Kostela dobrého pastýře, evangelického kostela, který patří ČCE
 - prohlídka zříceniny věže
- **Hranice u Aše** bohoslužby v kostele s členy chebského sboru a sousedy z Německa, káva, povídání, odjezd domů

Cena zájezdu bude uvedena na přihlašovacích arších

Přihlašujte se prosím nejpozději do konce dubna na arch ve věži nebo v Bystřici, nebo Martině Dvořákové

Ašský výběžek

Na konci České republiky? Nebo na jejím začátku? Kraj soužití Čechů s Němci. Po válce kraj odsunutých Němců, i kraj nových českých a moravských přistěhovalců. Po roce 1948 kraj obětovaný armádě jako cvičiště pro případný válečný konflikt socialistického světa s kapitalistickým. Nyní kraj hledající svou totožnost a své místo ve společnosti.

A v něm evangelíci. Někdy se mluví o Evangelickém Ašsku. Působí zde Chebská farářka naší církve **Vlasta Heinrich Groll**. My ji známe jako Vlastu Musilovou, naši konfirmandku ze Studnic.

Jak si vede? Jak zvládá péči o pět kostelů v kdysi živém křesťanském kraji, obklopena německým prostředím? Jaká je spolupráce s německými evangelíky?

To a mnoho dalšího můžeme objevovat na naší cestě na západ Čech. Budeme tam jako turisté, ale také jako ti, kdo mohou svou účastí a svým zájmem podpořit evangelíky v kraji, o kterém mnoho nevíme. Však si ta místa, kam se chystáme, najděte na mapě. Cheb, Podhradí, Hranice.

Přihlášku na zájezd prosím neodkládejte, ulehčíte tím přípravu a organizaci zájezdu.

Daniel Ženatý

Nevyžádané rukopisy se nevracejí. Do příspěvků není obsahově zasahováno. Názory autorů příspěvků nejsou vždy totožné s názory redakce nebo Farního sboru ČCE v Novém Město na Moravě. Za obsah jednotlivých příspěvků odpovídají jejich autoři.

©Zprávy a ohlasy

Měsíčník novoměstského sboru ČCE

Pro vnitřní potřebu vydává:

Farní sbor Českobratrské církve evangelické

Křenkova 151

592 31 Nové Město na Moravě

tel. 566 616 244, IČ 43378854

e-mail: nmm@evangnet.cz

Číslo sborového účtu: 253070437/0600

K tisku připravil Slávek Žilka – e-mail: slavek.zilka@atlas.cz